

Sygn. akt VIII U 922/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Pierzycka-Pajak
Protokolant:	Ewa Grychtol

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 r. w Gliwicach

sprawy M. H. (H.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o odsetki

na skutek odwołania M. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 lutego 2014 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. H. prawo do odsetek od należnej emerytury poczynając od dnia 24 listopada 2012 roku do daty wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 października 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt VIII U 2013/11;

2. w pozostałej części odwołanie oddala.

(-) SSO Maria Pierzycka-Pajak

Sygn. akt VIII U 922/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lutego 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) odmówił M. H. przyznania prawa do wypłaty odsetek w związku z decyzją wykonującą prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 października 2012r. w sprawie VIII U 2013/11 utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 października 2013r., sygn. akt III AUa 52/13 przyznającą odwołującemu prawo do emerytury za okres od dnia 4 października 2011r. W uzasadnieniu ZUS wskazał, iż powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego był ostatnią

okolicznością niezbędną do wydania decyzji w przedmiocie przyznania ubezpieczonemu emerytury. Natomiast decyzja wykonująca wyrok została wydana z zachowaniem terminów określonych w art. 118 ustawy emerytalnej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. H. wnosząc o jej zmianę i przyznania prawa do odsetek ustawowych od wypłaconego przez organ rentowy wyrównania pobieranego przez niego świadczenia za okres od momentu przyznania tego świadczenia, tj. od dnia 4 października 2011r. do chwili wypłaty wyrównania. W uzasadnieniu podniósł, że organ rentowy dysponował wszelkimi niezbędnymi dowodami, a oparł się na niewłaściwej interpretacji przepisów, co w jego ocenie, jest błędem organu rentowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. H., ur. w dniu (...) od dnia 10 lipca 2001r. pobierał zasiłek przedemerytalny. Następnie w dniu 6 września 2011r. złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Na podstawie przedłożonych przez odwołującego dowodów, decyzją z dnia 3 października 2011r. odmówiono odwołującemu prawa do wnioskowanego świadczenia. Od decyzji tej ubezpieczony wniósł odwołanie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 października 2012r. w sprawie VIII U 2013/11 zmienił powyższą decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury wcześniejszej poczynając od dnia 4 października 2011r. Jak wynika z uzasadnienia Sądu Okręgowego, w toku postępowania przed tym Sądem zostały ujawnione i przeprowadzone nowe dowody, pozwalające na uznanie, iż ubezpieczony spełnia od dnia 4 października 2011r. wszystkie warunki od których ustawodawca uzależnił przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Sąd w trakcie postępowania w sprawie VIII U 2013/11 przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe, między innymi w zakresie uznania za pracę w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia odwołującego jako pracownika młodocianego w Zakładach (...) w S. od 4 października 1965r. do 22 czerwca 1968r., zatrudnienia w (...) M. od 5 maja 1970r. do 23 kwietnia 1971r. i od 13 kwietnia 1973r. do 30 listopada 1974r., a także od 1 grudnia 1974r. do 30 kwietnia 1983r. oraz pracy w PW (...) w T. od 1 czerwca 1983r. do 31 sierpnia 1984r., których organ rentowy nie uznał za pracę w takim charakterze, ze względu na niewystarczające w jego ocenie udowodnienie tych okoliczności. Sąd Okręgowy do takiego charakteru pracy zaliczył odwołującemu nadto okres pełnionej przez niego od 24 kwietnia 1971r. do 12 kwietnia 1973r.

Z wyrokiem tym nie zgodził się organ rentowy składając od niego apelację, w której skupił się jedynie na kwestionowaniu zaliczenia przez Sąd Okręgowy do okresów pracy w warunkach szczególnych również okresu pełnienia przez odwołującego zasadniczej służby wojskowej.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 31 października 2013r. sygn. akt III AUa 52/13 oddalił apelację ZUS od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach. Jak wynika z uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, w toku postępowania przed tym Sądem nie zostały ujawnione i przeprowadzone nowe dowody w kwestii uznania spornego okresu służby wojskowej za okres pracy w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego okoliczność ta została wystarczająco wykazana w postępowaniu przed Sądem Okręgowym. Z kolei kwestia ewentualnego jej zaliczenia do okresów pracy w warunkach szczególnych, jak podkreślił Sąd Apelacyjny, jest kategorią prawną, którą Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił i uzasadnił. W tym zakresie Sąd Apelacyjny powołał się na bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego z okresu poprzedzającego wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy.

Odpis przedmiotowego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach wpłynął do organu rentowego w dniu 2 grudnia 2013r.

Decyzją z dnia 30 grudnia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 października 2012r. w sprawie VIII U 2013/11 przyznał M. H. prawo do emerytury wcześniejszej od dnia 4 października 2011r. Decyzją tą organ rentowy przekazał ubezpieczonemu wyrównanie z tego tytułu za okres od dnia 4 października 2011r. do dnia 31 stycznia 2014r., bez odsetek ustawowych za zwłokę w wypłacie ww. wyrównania.

W dniu 4 lutego 2014r. ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji z dnia z dnia 30 grudnia 2013r. w którego treści domagał się wypłaty przedmiotowych odsetek, za okres od 4 października 2011r. do 31 stycznia 2014r. W uzasadnieniu wskazał, że odsetki są mu należne na zasadzie określonej w art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), bowiem w jego ocenie organ rentowy dysponował materiałem dowodowym wystarczającym do przyznania mu wcześniejszej emerytury, a jedynie dokonał jego niewłaściwej oceny i niewłaściwej interpretacji przepisów.

Organ rentowy odwołanie to potraktował jako wniosek w przedmiocie rozpoznania uprawnień odwołującego do wypłaty odsetek. W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy w dniu 24 lutego 2014r. ZUS wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

Powyższy stan faktyczny jest w zasadzie bezsporny i wynika bezpośrednio z materiału dowodowego zebranego w sprawie, akt sprawy o sygn. VIII U 2013/11 i III AUa 52/13 oraz akt rentowych odwołującego – dołączonych do akt niniejszej sprawy.

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego M. H. zasługuje na uwzględnienie, jedynie częściowo.

Na wstępie trzeba stwierdzić, że w stosunkach opartych na prawie ubezpieczeń społecznych, w którym należy poszukiwać podstawy roszczeń ubezpieczonego, odsetki od opóźnionego świadczenia uregulowane są – dla potrzeb tego prawa – wyczerpująco, bez możliwości odwoływania się do przepisów prawa cywilnego. Świadczenia należne w tym systemie nie mają charakteru obligacyjnego, więc obowiązek zapłaty odsetek może wynikać tylko z ustawy – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2007r. II BU 18/06 (LEX nr 951500). I tak Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest obowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego, wówczas gdy nie dokona – w następstwie okoliczności za które ponosi odpowiedzialność – wypłaty świadczeń dotyczących w terminach ich przyznawania i wypłacania na co wskazuje treść art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o Systemie Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) Przepis ten stanowi, że „jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności”.

Chodzi zatem o odsetki za zwłokę w świadczeniu, powstałą na skutek okoliczności, za które ten organ odpowiada, a nie za opóźnienie, w którym nie ma elementu winy. Tak więc stwierdzenie zawinionego błędu organu rentowego będzie w konsekwencji powodowało prawo do odsetek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II UK 214/02, OSNAPiUS z 2004r., Nr 5. poz. 89 i z dnia 7 kwietnia 2010r. I UK 345/09 (OSNP 2011/19-20/257)).

Wprawdzie ZUS pośrednio podnosi, iż Sąd wydając wyrok przyznający emeryturę nie orzekł o winie organu rentowego, należy jednak zgodzić się ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 marca 2011r. w sprawie I UZP 2/11 (OSNP 2011/19-20/255, LEX nr 784338, Biul.SN 2011/3/25, M.P.Pr. (...) -496), zgodnie z którym brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Przechodząc do dalszych rozważań należy podkreślić, że zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.): „Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust.2 i 3 oraz art. 120”. Z kolei ust. 1a tej normy stanowi, iż „W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia, naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia.

Zawarte w zdaniu drugim ust. 1 art. 85 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu.

Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia może nastąpić albo wskutek dokonania przez organ rentowy błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, albo z powodu błędu w ustaleniach faktycznych, będącego następstwem naruszenia przepisów postępowania. W tym pierwszym przypadku mamy do czynienia z wydaniem przez organ rentowy decyzji niezgodnej z prawem, choć na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności faktycznych możliwe było wydanie decyzji odpowiadającej prawu. Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia jest wówczas następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Inaczej mówiąc, jeżeli organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek (por. wyrok z dnia 9 marca 2001r.,

II UKN 402/00, OSNP 2002 nr 20, poz. 501, wyrok z dnia 7 października 2004r.,

II UK 485/03, OSNP 2005 nr 10, poz. 147, wyrok Sądu Najwyższego z dnia

15 października 2010r., sygn. akt III UK 20/10, lex nr 694224).

W przedmiotowej sprawie, ubezpieczony domaga się przyznania prawa do odsetek ustawowych od wypłaconego przez organ rentowy wyrównania pobieranego przez niego świadczenia z uwagi na błąd organu rentowego w ustaleniach faktycznych.

W takim przypadku wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w rozumieniu art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach musi być rozumiane jako dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę. W sytuacji, w której przyznanie prawa do świadczenia następuje na skutek ustaleń faktycznych sądu, dla stwierdzenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie, konieczne jest wykazanie, iż

w przepisany termin nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. Ocena ta musi być dokonana przy uwzględnieniu okoliczności czy organ rentowy - w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków - poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na obowiązujące w postępowaniu przed tym organem ograniczenia dowodowe, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. wyrok z dnia

21 kwietnia 2009r., I UK 345/08, LEX nr 551000). Należy mieć na względzie, że

w postępowaniu przed organem rentowym dowodem jest tylko to, co prawo za dowód uznaje i jako dowód dopuszcza. Takie ograniczenia nie występują natomiast

w procedurze cywilnej, w której okoliczności sporne mogą być wykazywane wszelkimi dowodami. W kontekście prawa do odsetek istotne jest więc stwierdzenie czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków w konkretnym przypadku podjął określone działania zmierzające do ustalenia prawa i wyjaśnienia związanych z tym okoliczności faktycznych (por. wyroki z dnia

21 września 1999r., II UKN 109/99, OSNAPiUS 2000 nr 24, poz. 903 oraz z dnia

9 marca 2001r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 501).

Sąd ustalił, że ocena uprawnień skarżącego do wcześniejszej emerytury, w oparciu o przedłożone przez niego dowody z dokumentów została przeprowadzona przez organ rentowy. Kwestia ta była następnie przedmiotem rozpoznania Sądu w sprawie VIII U 2013/11, gdzie zostały przeprowadzone dowody z zeznań świadków i wyjaśnień samego ubezpieczonego. W sprawie tej Sąd Okręgowy uznał, że dopiero zgromadzone i przeprowadzone przed tym Sądem dowody pozwalają na uznanie, iż skarżący spełnia wszystkie warunki do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury. Zatem zmiana decyzji w postępowaniu sądowym w sprawie VIII U 2013/11 była uzasadniona ustaleniami faktycznymi, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, bo zostały dokonane na podstawie dowodów mu niedostępnych, tj. dowodu z zeznań świadków i strony odwołującej się. Kwestia oceny spełnienia tych warunków na etapie postępowania przed organem rentowym nie było możliwe wobec ograniczonych możliwości dowodowych w postępowaniu przed tym organem. Następnie na skutek wniesienia przez organ rentowy apelacji, sprawa była przedmiotem rozpoznania Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który, jak wynika z uzasadnienia jego wyroku, nie wzbogacał postępowania dowodowego a jedynie dokonał odmiennej od organu rentowego oceny prawnej odnośnie możliwości uwzględnienia do okresów pracy w warunkach szczególnych, również okresu pełnienia czynnej służby wojskowej i oddalił apelację ZUS.

W tej sytuacji nie ma podstaw do uznania, iż opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia (jego przyznaniu) było następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy systemowej. Odpowiednie dowody zostały bowiem zgromadzone dopiero w postępowaniu sądowym w sprawie VIII U 2013/11, a organ rentowy w ramach przysługujących mu kompetencji nie miał możliwości przyznania skarżącemu prawa do świadczenia wcześniej niż w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 października 2012r. w sprawie VIII U 2013/11.

Wprawdzie organ rentowy podnosi, iż termin do wydania decyzji wykonującej ten wyrok należy liczyć od momentu wpływu wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego apelację ZUS, do tego organu. Należy jednak podnieść, że cytowany

powyżej przepis art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyraźnie wskazuje, iż dniem wyjaśnienia ostatniej okoliczności w sprawie jest również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, co świadczy o tym, że norma ta określa jeden z możliwych przypadków dotyczących tej materii na co wskazuje użycie słowa „**również**”, bowiem gdyby ustawodawcy chodziło o takie jego rozumienie jak to czyni organ rentowy to w jego treści było by go brak. Ponadto nie doszło do skreślenia normy art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, a przy takim jak to prezentuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. rozumieniu treści art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych byłby to przepis bardzo zmarginalizowany.

Zaprezentowane wyżej poglądy znajdują również odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. „Przyznanie lub podwyższenie świadczenia bez odsetek na mocy wyroku sądowego zmieniającego decyzję organu rentowego, nie musi powodować obowiązku zapłaty odsetek od daty, od której świadczenie powinno być wypłacone” Uprzednia odmowa przyznania świadczenia mogła być bowiem spowodowana okolicznościami niezależnymi od organu rentowego, w tym ograniczeniami dowodowymi w postępowaniu przed ZUS. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001r., II UKN 402/00, OSNP 2002/20/501).

„Jeżeli ustalenie stażu pracy w szczególnych warunkach, stanowiącego przesłankę nabycia prawa do świadczenia, następuje w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych, to 30-dniowy termin określony w art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), po upływie którego organ rentowy obowiązany jest do zapłaty odsetek, należy liczyć od daty wyroku sądu, którym prawomocnie ustalono prawo do tego świadczenia.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2004r., III UA 1/04, OSNP 2004/23/406).

Wprawdzie w powyższym orzeczeniu Sądu Najwyższego mowa jest o 30 dniowym terminie od prawomocnego wyroku, należy jednak zauważyć, że w niniejszej sprawie organ rentowy w swojej apelacji nie kwestionował żadnych okresów pracy odwołującego w poszczególnych zakładach pracy, które Sąd Okręgowy w sprawie VIII U 2013/11 uznał za pracę w warunkach szczególnych. Natomiast apelacja organu rentowego od wyroku w tej sprawie opierała się wyłącznie na kwestionowaniu zaliczenia przez Sąd do okresów pracy w warunkach szczególnych, również okresu pełnienia przez niego czynnej służby wojskowej. Sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał, że skoro apelacja ZUS w sprawie VIII U 2013/11 opierała się wyłącznie na kwestionowaniu zaliczenia służby wojskowej, a w tej dacie istniały już opublikowane liczne orzeczenia Sądu Najwyższego, pozwalające na zaliczenie tej służby do okresów pracy w warunkach szczególnych, to moment wydania wyroku w sprawie VIII U 2013/11 należy uznać za ostatnią okoliczność niezbędną do wydania przez ZUS decyzji w przedmiocie ustalenia uprawnień do wcześniejszej emerytury.

Tak więc w przedmiotowej sprawie terminem wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, będzie dzień wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie VIII U 2013/11, tj. dzień 24 października 2012r. Od tej daty będzie liczony również trzydziestodniowy termin do wydania decyzji wykonującej ten wyrok. Termin ten mija w dniu 23 listopada 2012r. Z kolei żądanie odsetek od wyrównania emerytury odwołującego za okres poprzedzający wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie VIII U 2013/11, nie znajduje oparcia w treści obowiązujących przepisów prawa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji, zaś rozstrzygnięcie zawarte w punkcie drugim sentencji Sąd oparł na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

SSO Maria Pierzycka - Pająk

Z/

1. uzasadnienie odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu

3. kal. 14 dni lub z wpływem

SSO Maria Pierzycka - Pająk

HL